

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci

žalobce: I. S.

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem nám. Hrdinů 1634/3 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2019, č. j. OAM-49186-15/ZM-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Rozhodnutím ze dne 13. 11. 2019, č. j. OAM-49186-15/ZM-2019 (dále též jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl žádost žalobce ze dne 19. 8. 2019 o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Současně podle § 44a odst. 11, § 46e odst. 1 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neprodloužil dobu platnosti žalobcovy zaměstnanecké karty, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce označil napadené rozhodnutí za nezákonné z důvodu účelového a diskriminačního výkladu zákona o pobytu cizinců, jakož i z důvodů nepřezkoumatelnosti, opomenutí zásady přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců, nesprávnosti správního uvážení a hodnocení důkazů, porušení předpisů o dokazování ve správním řízení, a s ohledem na zásah do lidských práv.
3. Uvedl, že dne 19. 8. 2019 požádal o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. V průběhu řízení bylo z evidence Rejstříku trestů zjištěno jeho odsouzení trestním příkazem Okresního soudu v Semilech, sp. zn. 4 T 5/2019, který nabyl právní moci dne 9. 2. 2019, pro úmyslný trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*trestní zákoník*“), k peněžitému trestu a trestu zákazu řízení motorových vozidel na dobu 20 měsíců. Namítl, že žalovaný vyložil nesprávně jeho argumentaci v písemném vyjádření ze dne 6. 11. 2019. Tehdy žalovaného informoval o svém odsouzení a uložených trestech s tím, že peněžitý trest v lednu 2019 uhradil, přičemž poukázal na to, že v České republice žije od října 2018, a žijí zde i jeho rodiče a sourozenci, kteří mají povolen trvalý pobyt. Zdůraznil tehdy, že má v České republice veškeré osobní a rodinné vazby (v zemi původu žije jen jeho babička) a žalovaného upozornil, že by neprodloužením povolení k dlouhodobému pobytu došlo k podstatnému zásahu do jeho rodinných poměrů i nedůvodnému postihu jeho rodičů a sourozenců. Žádal užití zmírňujícího správního uvážení s tím, že aplikace právního předpisu by byla v rozporu s principy materiálního právního státu, zejména s principem lidskosti a přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Podle žalovaného však zákon o pobytu cizinců neukládá posouzení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení v případě důvodu uvedeného v § 37 odst. 1 písm. a).
4. Žalobce namítl, že na řízení ve věci zrušení dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny nelze mechanicky aplikovat citovaná ustanovení zákona o pobytu cizinců bez ohledu na principy lidskosti a na dopady do základních lidských práv. I z § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), který odkazuje na mezinárodní smlouvy nadřazené zákonu o pobytu cizinců (Evropská úmluva o ochraně lidských práv či Úmluva o právech dítěte), plyne nutnost posuzovat přiměřenost rozhodnutí o neudělení pobytu v kontextu dopadů do soukromého a rodinného života účastníků řízení. V případě napadeného rozhodnutí by musela do budoucna existovat reálná hrozba a nestačí jen případné protiprávní jednání v minulosti. Jeho jednání požadované intenzity nedosáhlo.
5. Uvedl, že správní orgány interpretovaly jím uváděné skutečnosti nesprávně a postupovaly v rozporu se směrnicí Rady 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny (dále jen „*směrnice o právu na sloučení rodiny*“). Recitál 2 a čl. 17 citované směrnice klade důraz na zájem na spojování rodin. V jeho případě zájem na zachování rodinného života převažuje nad zájmem z neprodloužení zaměstnanecké karty. Vzhledem k čl. 17 citované směrnice členské státy mají brát náležitě v úvahu povahu a pevnost rodinných vztahů dotyčné osoby a dobu trvání jejího pobytu v členském státě, jakož i existenci rodinných, kulturních a sociálních vazeb se zemí původu. Žalobce považuje za zjevné, že správní orgány obou instancí (*pozn. soudu: v daném případě bylo správní řízení jednoinstanční*) dospěly k nesprávnému závěru, podle něhož nebyly povinny přihlížet k zásahu do práva na rodinný život žalobce i jeho rodinných příslušníků, a jen mechanicky aplikovaly

zákon o pobytu cizinců. Namítl, že zásah do rodinného života cizince a jeho rodinných příslušníků následkem zrušení platnosti dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny lze srovnat se zásahem do rodinného života a do práva na volný pohyb v důsledku sankčního zrušení pobytu cizince nebo vyhoštění občana EU. Směrnice o právu na sloučení rodiny vyžaduje, aby bylo k neprodloužení či zrušení dlouhodobého pobytu z důvodu veřejného pořádku přistoupeno v situaci, kdy je cizinec dostatečně závažným ohrožením základního zájmu společnosti, typicky u nejzávažnější trestné činnosti. Jen tehdy lze považovat opatření za přiměřené. Měl za to, že spáchal trestný čin nejnižší společenské škodlivosti, uhradil peněžitý trest, a správní orgány se ani nezabývaly jeho věkem, který je blízký věku mladistvých. Cizincům, kteří mají v České republice již integrovanou rodinu, by podle něj měla být poskytována vyšší ochrana než cizincům, kteří do společnosti tak hluboce integrováni nejsou.

6. Uzavřel, že správní orgány interpretovaly zjištěné skutečnosti příliš přísně a široce, neuvážily okolnosti vzniku, původ a účel právní úpravy, a nezvážily dostatečně ani zásah do jeho základních lidských práv proti zájmu na dodržování veřejného pořádku. Z těchto důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Současně požádal o přiznání odkladného účinku žalobě, této žádosti však soud nevyhověl (viz usnesení ze dne 3. 1. 2020, č. j. 30 A 109/2019-25).

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný zdůraznil, že pravomocným odsouzením pro spáchání úmyslného trestného činu a uložením peněžitého trestu a zákazu řízení motorových vozidel na 20 měsíců byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty dle § 44a odst. 11, § 46e odst. 1 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Věk žalobce blízký věku mladistvých ani přiměřenost dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců nelze při naplnění uvedeného důvodu jakkoli zohlednit. K jeho naplnění dojde již pravomocným odsouzením pro spáchání úmyslného trestného činu. Toto odsouzení nebylo v době vydání napadeného rozhodnutí zahlazeno a minimálně do doby zahlazení odsouzení představuje žalobce nadále nebezpečí veřejnému pořádku. Rovněž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016, podle něhož cizinec měl a mohl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého bytového režimu nejen sebe, ale i své rodinné příslušníky.
8. Žalovaný citoval čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též „EÚLP“) s tím, že pokud by neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty bylo v rozporu s tímto článkem, žádost by nezamítnul a při splnění zákonných podmínek by platnost prodloužil. Zdůraznil, že není automaticky povinen v odůvodnění rozhodnutí argumentovat i souladem s mezinárodními závazky. Učinil tak s ohledem na namítanou nepřiměřenost dopadu rozhodnutí do rodinného života, žalobce však vznesl jen obecné námitky, proto se jimi zabýval v obecné rovině. Napadenému rozhodnutí tedy nelze vytýkat nepřezkoumatelnost. Ani v žalobě tyto námitky žalobce příliš nerozvedl a zůstal u obecných tvrzení. Neuvedl, v jakých konkrétních ohledech by jeho osobní a rodinný život měl být zasažen. Žalobce je svobodný, bezdětný, nemá v České republice žádné majetkové vazby, zdravotní stav mu umožňuje pracovat, nebyl závislý na rodičích a ani jeho rodiče nejsou závislí na jeho péči a výživě. Na území byl žalobci povolen pobyt až od října 2018 na základě zaměstnanecké karty pro výkon práce pomocného dělníka ve

výrobě. Jelikož rodiče žalobce mají povolen pobyt na území České republiky již od roku 2002, žil v zemi původu ještě jako nezletilý poměrně dlouhou dobu bez rodičů. Žalovaný uzavřel, že neprodloužením doby platnosti zaměstnanecké karty nemůže dojít k takovému zásahu do žalobcova rodinného života, který by byl porušením čl. 8 EÚLP.

9. Argumentaci Úmluvou o právech dítěte odmítl jako zcela nepřípadnou, neboť žalobce již není dítětem. Rovněž odkaz na směrnici o právu na sloučení rodiny nepovažoval za relevantní, neboť ta se vztahuje toliko na cizince žádající o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny (či pobývajících na území z tohoto titulu). Uzavřel, že by bylo v rozporu s veřejným zájmem na zachování pořádku a bezpečnosti, kdyby bylo pachateli úmyslného trestného činu, který zde nezaložil vlastní rodinu a na území pobývá jen krátce, umožněno i nadále zde pobývat. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci řízení s takovým postupem souhlasili. Soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

11. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce požádal dne 19. 8. 2019 o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Pracovní pozice požadovaného zaměstnání byla pomocný dělník ve výrobě. Na základě zaměstnanecké karty žalobce pobýval na území České republiky od 10. 10. 2018. Jeho pracovní poměr u společnosti VVISS, a. s., IČO 48585131, vznikl 18. 10. 2018. Žalobce pobýval v České republice i předtím, a to od 4. 6. 2018, kdy měl ubytování zajištěno u společnosti VVISS, a. s., v Žernově u Semil. Od 11. 10. 2018 měl ubytování zajištěno v domě svých rodičů v Tatobitech. Žalobce je svobodný, bezdětný.
12. Výpis z evidence Rejstříku trestů ze dne 23. 10. 2019 uvádí, že trestním příkazem Okresního soudu v Semilech ze dne 24. 1. 2019, sp. zn. 4 T 5/2019, který nabyl právní moci dne 9. 2. 2019, byl žalobce odsouzen za spáchání trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku k peněžitému trestu a trestu zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 20 měsíců. Peněžitý trest žalobce zaplatil dne 26. 3. 2019.
13. Dne 5. 11. 2019 byl žalobce vyrozuměn o právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Dne 6. 11. 2019 nahlédl do spisu a písemně se k podkladům vyjádřil. Poukázal na nízkou míru závažnosti trestného činu, za nějž byl odsouzen a který byl jediným vybočením z jeho jinak řádného života na území. Odkázal na své rodiče a sourozence, s nimiž bydlí ve společném domácnosti v Tatobitech, s tím, že veškeré podstatné osobní a rodinné vazby má na území České republiky. Uvedl, že neprodloužením dlouhodobého pobytu by došlo k podstatnému zásahu do jeho osobních a rodinných poměrů i k nedůvodnému postihu jiných osob, které nenesou na celé záležitosti vinu. Požádal o užití zmírňujícího správního uvážení.

14. Dne 13. 11. 2019 žalovaný vydal napadené rozhodnutí, jímž zamítl žádost žalobce a neprodloužil dobu platnosti jeho zaměstnanecké karty.

B. Právní závěry

15. Krajský soud se z povahy věci musel nejdříve zabývat vznesenou námitkou nepřezkoumatelnosti. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu může být napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), anebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. uvádí jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný), srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64 (všechny zde citované rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz).
16. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vysvětlil, které skutečnosti měl za prokázané, jakými právními ustanoveními se řídil, tj. z jakých skutkových i právních důvodů rozhodl o zamítnutí žádosti žalobce a o neprodloužení doby platnosti jeho zaměstnanecké karty. V odůvodnění se zabýval i námitkou žalobce týkající se nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí o neprodloužení zaměstnanecké karty do žalobcova soukromého a rodinného života. Na uvedenou námitku žalovaný stručně reagoval, přičemž poukázal na dobu, po kterou žalobce pobýval na území České republiky na základě předmětného pobytového titulu, na jeho dospělost a samostatnost, jakož i na skutečnost, že s rodiči a sourozenci předtím dlouhodobě nežil. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vysvětlil, proč nepovažuje ztrátu pobytového oprávnění spojenou s nutností opustit území České republiky v žalobcově případě za natolik závažnou, aby vyvážila veřejný zájem státu na ztrátě pobytového oprávnění pachatele úmyslného trestného činu. S ohledem na obecnou formulaci žalobcovy námítky žalovaný objasnil svůj postoj dostatečně a především srozumitelně. Napadené rozhodnutí nelze hodnotit jako nepřezkoumatelné.
17. K dalším žalobním námitkám krajský soud uvádí následující:
18. Na základě § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců ministerstvo neprodlouží platnost zaměstnanecké karty také tehdy, existuje-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e). Podle § 46e zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty mimo jiné z důvodů uvedených v § 37 téhož zákona. Ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců stanoví, že ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.
19. Na základě § 165a odst. 2 zákona o pobytu cizinců si žalovaný byl povinen opatřit v řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu výpis z evidence Rejstříku trestů žalobce. Výpis z evidence Rejstříku trestů, na rozdíl od opisu z této evidence, zachycuje všechna pravomocná odsuzující rozhodnutí soudů za trestné činy, pokud se na pachatele podle zákona nehledí, jako by nebyl odsouzen (srov. § 13 odst. 1, § 10 odst. 4 zákona č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, ve znění pozdějších předpisů). Výpis z evidence Rejstříku trestů je veřejnou listinou (§ 15 odst. 1 citovaného zákona).

20. Žalovaný se dozvěděl o odsouzení žalobce pro spáchání úmyslného trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1 trestního zákoníku z výpisu z evidence Rejstříku trestů, který si opatřil dne 23. 10. 2019. Toto odsouzení žalobce nebylo zahlazeno. Byl-li žalobce odsouzen k trestu zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 20 měsíců a k peněžitému trestu za úmyslný trestný čin, bylo možné podle právní úpravy účinné ke dni vydání napadeného rozhodnutí zahladit odsouzení na jeho žádost teprve tehdy, vedl-li by po výkonu trestů řádný život nepřetržitě po dobu nejméně jednoho roku (srov. § 105 odst. 1 písm. e), odst. 5 a 6 trestního zákoníku, ve znění do 30. 11. 2019). Poukaz na skutečnost, že žalobce peněžitý trest již zaplatil, tedy není rozhodující. Odůvodněná není ani námitka žalobce spočívající v bagatelizaci trestného činu, neboť žalobce se dopustil úmyslného trestného činu, kterým mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku (srov. skutkovou podstatu trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1 trestního zákoníku, kterého se dopustí ten, „*kdo vykonává ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil vlivem návykové látky, zaměstnání nebo jinou činnost, při kterých by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku*“).
21. Žalobce neobjasnil, z jakých důvodů považoval způsob, jakým žalovaný vyložil ustanovení zákona o pobytu cizinců (zejména § 44a odst. 11, § 46e a § 37), za účelový a diskriminační. Citovaná ustanovení na případ žalobce jednoznačně dopadají. Ani krajský soud neshledal důvody, pro něž by měl být zákon o pobytu cizinců v případě žalobce vykládán v napadeném rozhodnutí účelově či diskriminačně. Námitku proto neshledal opodstatněnou.
22. Rovněž námitky žalobce týkající se nesprávného hodnocení správního uvážení, nesprávného hodnocení důkazů a porušení předpisů o dokazování ve správním řízení, jsou ryze obecné, žalobce je v žalobě nijak blíže neobjasnil. Především však tyto námitky nenachází oporu ve správním spisu. Žalovaný byl v souladu s § 165a odst. 2 zákona o pobytu cizinců povinen opatřit si v daném řízení výpis z evidence Rejstříku trestů žalobce. Z údajů uvedených ve výpisu z evidence Rejstříku trestů, jenž je veřejnou listinou, žalovaný vycházel jako ze správných (ostatně ani žalobce je nijak nerozporoval a neprokázal jejich opak). Ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nedává žádný prostor pro užití správní úvahy, zda bude nebo nebude zrušeno pobytové oprávnění. Jednoznačně stanoví, že ministerstvo *zruší* platnost příslušného pobytového titulu, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Zákon předpokládá zásah do práv cizince, který je zde odůvodněn pravomocným odsuzujícím rozhodnutím soudu v trestním řízení za úmyslný trestný čin.
23. Žalobce se rovněž dovolával zásady přiměřenosti podle § 174a zákona o pobytu cizinců s tím, že žalovaný tuto zásadu v jeho případě opominul.
24. Zákon o pobytu cizinců uvádí v § 174a odst. 1, že „*při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*“ Současně se však v odst.

3 téhož ustanovení praví, že „*přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.*”

25. Zákon o pobytu cizinců nestanoví pro případ, kdy ministerstvo ruší platnost zaměstnanecké karty cizince, respektive kdy nedochází k prodloužení její platnosti z důvodu, že cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, povinnost posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí dle § 174a téhož zákona (srov. § 37 odst. 1, § 44a odst. 11 a § 46e zákona o pobytu cizinců). Oproti tomu zákonodárce v § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců upravil typově méně závažné případy, v nichž dochází ke zrušení pobytového titulu cizince za současného zohlednění dopadů takového rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. V § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců se, na rozdíl od odst. 1 téhož ustanovení, výslovně uvádí „*...za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*”
26. V projednávaném případě tedy citovaná právní úprava zákona o pobytu cizinců nestanoví povinnost správního orgánu zohlednit dopady rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty do soukromého a rodinného života žalobce. Avšak lze souhlasit s žalobcem, pokud se dovolával mezinárodních smluv o základních lidských právech a svobodách, jimiž je Česká republika vázána. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že správní orgány jsou povinny zabývat se nad rámec povinnosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců možným porušením čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „*Úmluva*”), jenž upravuje právo na respektování soukromého a rodinného života. Článek 8 je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 - 29, či ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 - 30) v situaci, kdy cizinec před správními orgány sám nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy dostatečně konkrétně namítne (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016 - 46, ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019 - 39, ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019 - 32, ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019 - 31, či ze dne 19. 12. 2019, č. j. 10 Azs 263/2019 - 30). Nejvyšší správní soud uvedl: „*[n]elze však současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. srpna 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 - 30). Veřejná moc může do osobní sféry jednotlivce zasáhnout, pokud tím sleduje legitimní cíl, a v rozsahu nezbytném a přiměřeném tomuto cíli, a jestliže stěžovatel takovou námitku v řízení vznesl, měla na ni žalovaná alespoň stručně obsahově reagovat.*”
27. Krajský soud však nezjistil žádnou okolnost svědčící o tom, že by napadené rozhodnutí zakládalo porušení mezinárodněprávních závazků České republiky, zejména čl. 8 Úmluvy. Článek 8 odst. 2 Úmluvy předvídá omezení práva na respektování soukromého a rodinného života v případě, je-li to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Předmětná úprava obsažená v zákoně o pobytu cizinců uvedeným požadavkům odpovídá.

28. Ze správního spisu ani z vyjádření žalobce však nevyplývají žádné okolnosti, pro které by bylo možné považovat neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty v jeho případě za nepřiměřené. Žalobce se dovolával Úmluvy o právech dítěte, avšak není dítětem ve smyslu této úmluvy ani ve smyslu právního řádu České republiky. Je zletilým, svobodným, zdravým mužem, který je schopen obstarávat si prostředky k živobytí samostatně a není závislý na svých rodičích ani oni na něm. Žalobce opakovaně v žalobě argumentoval zrušením dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny, v jeho případě se však jednalo o prodloužení zaměstnanecké karty, nikoli o sloučení rodiny. Rovněž se opakovaně dovolával aplikace směrnice o právu na sloučení rodiny. Žalobce však není osobou usilující o sloučení rodiny ve smyslu čl. 3 odst. 1 citované směrnice. Na území České republiky pobýval od 4. 6. 2018, kdy měl ubytování zajištěno u společnosti VVISS, a. s., v Žernově u Semil. Dále požádal o zaměstnaneckou kartu, na jejímž základě pobýval na území České republiky od 10. 10. 2018. Pracovní poměr žalobce u společnosti VVISS, a. s., IČO 48585131, vznikl dne 18. 10. 2018 a od 11. 10. 2018 měl zajištěno ubytování v domě svých rodičů v Tatobitech.
29. Nelze pominout, že ačkoli rodiče žalobce žijí v České republice od roku 2002, žalobce zde s nimi nepobýval. V době vydání napadeného rozhodnutí pobýval s rodinou na území České republiky teprve jeden rok a měsíc. V žalobě neuvedl, že by žil se svojí rodinou, jejíž členové mají na území České republiky povolen trvalý pobyt, i dříve. Pokud žalobce, který je dospělý mladý muž, až do října roku 2018 se svojí rodinou nežil, pak není zřejmé, z jakého důvodu by měl být nyní rozhodnutím o neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty citelně postižen ve svém soukromém a rodinném životě. Žalobce neobjasnil, z jakého důvodu by měl být považován za cizince, který je hluboce integrován do společnosti v České republice, ačkoli namítal, že mu z tohoto důvodu má být poskytována vyšší ochrana než cizincům, kteří do společnosti tak hluboce integrováni nejsou. Ze správního spisu nevyplývá, že by žalobce byl do tuzemské společnosti hluboce integrován. Žalobce naopak pobýval u své rodiny na území České republiky teprve od října roku 2018. Pobytovým titulem v jeho případě nebyl dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny, nýbrž zaměstnanecká karta. Žalobce je dospělým mladým mužem, který není materiálně závislý na své rodině ani jeho rodina na něm. Do října roku 2018 se svými rodiči a sourozenci nežil. Žalobce neuvedl ani žádný konkrétní důvod, proč by měl být napadeným rozhodnutím citelně zasažen ve svém rodinném a soukromém životě.
30. Krajský soud upozorňuje, že čl. 8 Úmluvy negarantuje cizincům právo vstupovat a pobývat na území členského státu ani jim nedává právo na získání konkrétního typu pobytového oprávnění. Smyslem přímé aplikace Úmluvy je zabránit nepřiměřeným zásahům do soukromého či rodinného života cizince. Takový zásah však krajský soud v případě žalobce neshledal. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádal se všemi relevantními skutečnostmi a v dostatečném rozsahu reagoval i na obecné námitky žalobce o zásahu do rodinného a soukromého života. Krajský soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť ji neshledal důvodnou.

V. Náklady řízení

31. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož žalobce

neměl ve věci úspěch, nemá ani právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval, a soudu není ani známo, že by mu nad rámec jeho správní činnosti vznikly další náklady.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 17. února 2021

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu